

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.— Ἐσπερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΣΥΝΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὸ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 47

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυστηριώδης ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]

(Συνέχεια τῆς σελ. 377.)

— Καὶ σεις, φίλε Πασῶτε; ἠρώτησεν ὁ ἀσθενής, ἐξακολουθεῖτε νὰ εἰσθε, ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν ἐννοῶ, ἔ λ ε φ α ς π ρ ω τ ο υ γ ε ν ῆ ς, elephas primigenius;

— Ἐ, εἰ, aegri somnia, ἀγαπητέ μου συναδέλφε. Ἄλλ' ἄρκετὰ ταῦτα, ἄ λ ι ς π ε ρ ῖ τ ο ῦ τ ῶ ν, καὶ ἄς στρέψωμεν τὴν τὸ φύλλον. Οὐτε ὡς φίλος, πόλλοῦ γὰρ καὶ δεῖ, οὔτε κὰν ὡς πληρεξούσιος ἀπεσταλμένος, ὑπερβάνω σήμερον τὸν οὐδὸν τῶν ἐφεστίων σας, βέλτιστὰ κύριε! Σήμερον ἐρχομαι ὡς Ταμίης τῆς Ἐπισημοποιεῖας. Φιλολογίης.

— Καὶ λοιπῆς Ἀκαδημίας, διεκόψεν ὁ κ. Φραντζῆς. Παρακάτω.

— Ἡ δευτέρα ἐξαμηνία...

— Ἄ, ναί! εἶδες ἐκεῖ; Δέν το εἶχα συλλογισθῆ καθόλου. Εἶμαι ἀκόμη τόσον δλίγον συνειθισμένος νὰ λαμβάνω, εἰς ὠριμένην ἡμέραν, χρήματα οὐρανοκαταβάτα!

— Ἐ, ὡς τὸ συνειθίσετε καὶ αὐτὸ σιγά-σιγά, ἀγαπητέ μου συναδέλφε. Βῖνε τὸ μόνον πρῶτον ποῦ συνειθίζει κανεὶς εὐκόλα!

— Ὅταν ἔχη κανεὶς καιρὸν ἐγὼ ὁμῶς... μοῦ φαίνεται ὅτι δέν θὰ προφθάσω νὰ συνειθίσω. Πολλὸ φοβοῦμαι, καθὼς πηγαινόν τὰ πράγματα, μήπως ὁ σκελετός μου χρησιμεύσῃ πολὺ γρήγορα διὰ τὴν συλλογὴν σας: θὰ εἶνε ὁ π ε τ ρ α ῖ ο ς ἄ λ ῆ τ η ς, vagabundus retrensis! βλέπετε, θὰ πλουτίσω τὴν Παλαιοντολογίαν σας μὲ νέον ζωολογικὸν εἶδος.

— Πάντοτε μετριόφρων, φιλάτε συναδέλφε ἄλλα τώρα, βλέπω, καὶ ἀπαισιόδοξος.

Ὅταν ἔστρωσεν ἡ συγκομιεὶα μεταξὺ τῶν δύο γερόντων, ἡ Χρυσούλα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δαμάτιον, ὤρμησεν ἔξω, εἰς τὸ κηπάριον, κατῆλθε τὴν κλιμακα, διέσχισε τὸ χωρίον, καὶ τρέχουσα ὄλονεν, ἔφθασεν εἰς τὸ ἀγροκῆπιον, ὅπου ὁ Σιδέρης ὑπῆρτεν ὡς βουκόλος. Τὸν εὗρεν

ἐξῶθεν τοῦ σταβλοῦ, προσπαθοῦντα νὰ ὑποτάξῃ νεαρὸν ταῦρον, ὁποῖος δέν ἐφαίνετο πάντοτε πρῆθυμος εἰς ὑπακοήν.

— Ἐρεῖς γιατί ἦλθα... γιὰ τὰς βδομάδας... τῷ εἶπεν ἡ Χρυσούλα ἀσθμαίνουσα.

Καὶ κατόπιν ἐχαμήλωσε τὴν ρωγὴν τῆς τόσῳ πολῷ, ὥστε δέν ἔα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰκούσῃ ὅτε λέξιν ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τῆς.

Τί ἦτο πάλιν αὐτὸ τὸ μυστικόν; Τί εἶπε, μὲ τὴν βίαν, καὶ τὴν σπὴν προφύλαξιν, εἰς τὸν Σιδέρην ἡ Χρυσούλα;

Δέν πρέπει νὰ ἐπιμένωμεν νὰ μάθωμεν τὰ ἰδιαιτέρα τῶν ἄλλων. Θὰ ἔλθῃ ἴσως καιρὸς ποῦ θὰ μάς τὰ εἰποῦν μόνοι των.

Ἐπειτα τρέχουσα πάλιν, ἡ Χρυσούλα διέσχισε τὸ χωρίον, ἀνῆλθε τὴν κλιμακα, ἐπέρασε τὸ κηπάριον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίετον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ὄν. Φραντζῆς ἐνεθυμήθη νὰ πάσῃ τὸ ζεστόν του, ἢ μήπως μὲ τὴν ὀμιλίαν, τὸ εἶχεν ἀφίσῃ κ' ἐκρύωσε... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ κ. Πασῶτος ἔλεγε:

— Ὠ, ἀγαπητέ μοι συναδέλφε, διὰ τὸ πολυθρόλητον ζήτημα τῆς ψυχῆς, τὸ animalia ravnula δέν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίνος ρωμαίου αυτοκράτορος καὶ φιλοσόφου. — ρευστὸν, οὐσίαν ἢ πνοήν, — οἱ φιλόσοφοι εὐρίσκονται εἰς διαμάχας, εἰς ἐριδας, εἰς ἀντιλογίας ἀτελευτήτους. Οὐτε ὁ σκελετός τοῦ προϊστορικοῦ μου ἀνθρώπου δέν συνεζητήθη τόσον, δέν ἠμφοδιστήθη, δέν ἠγγειρεν ἀμφιβολίας, ὅσας

τὸ ζήτημα τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁμῶς ὑπάρχει!

— Ναί, ὑπάρχει, ὅπως ὑπάρχω ἐγὼ, ἀλλ' ἀσθενής, ὅπως ὑπάρχετε σεις, φίλε Πασῶτε, ἀλλ' ὄντως εὐχομαι νὰ διατηρήσετε πάντοτε τὴν λαμπράν σας ὑγίαν, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀσθενεῖά μου θὰ με φέρῃ... ποῦ; εἰς τὸν τάφον,

Ὁ παλαιοντολόγος παρέτασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τέσσαρας στοίχους εἰκοσάφρακτων. (Σελ. 386, στλ. α.)

εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν παράδεισον, εἰς τὴν κόλασιν, κάπου θὰ με φέρῃ τέλος πάντων, διότι βέβαια δέν θὰ με ἀφίσῃ αἰωνίως εἰς τὸ κρεβάτι μου!... Τοῦλάχιστον ἓνα πρῶτον εἰςεῦρω καλά: ὅτι ὅπως ὁ κοροδαλὸς μετα τὴν πτῆσιν του εἰς τοὺς αἰθέρας, κατῆλθε πάλιν κ' ἐγὼ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχα ἀναχωρήσῃ. Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξεν ὅτι ἐγεννήθηκα μὲ ψυχὴν, καὶ ἰδοὺ ὅτι θα-

ποθάνω πιστεύων εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν, διότι δὲν ἀμφεβαλλὰ ποτὲ οὐτε διὰ τὴν ἀγάπην οὐτε διὰ τοὺς λόγους τῆς ἀγίας μου μητέρας!

Ἐν ᾧ ὀρυκτολόγος ἔπινο σιγά-σιγά τὸ ζεστόν του. — ὄχι καὶ πολὺ ζεστόν, — ὁ παλαιοντολόγος παρέτασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τέσσαρας στοίχους εἰκοσοφράγων, ἀπὸ πέντε εἰς ἕκαστον στοίχον, τὸ ὅλον εἴκοσι. Ἦτο ἀκριβῶς τὸ συμφωνηθὲν ποσόν, καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἡμέραν. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ χρυσὴ παρατάξις ἐτελειώσεν, ὁ κύριος Πασώτος παρέταξεν ἀκόμη καὶ μερικάς λατινικάς λέξεις συνιστῶν εἰς τοὺς θεοὺς τὸν ἀγαπητὸν του συζυγό, καὶ ἀπῆλθε.

Τότε ὁ κ. Φραντζῆς, ὡς καλὸς χριστιανὸς καὶ ὡς ἀξιὸς υἱὸς τῆς μητρός του, ἐζήτησε τὸν ἱερέα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τελευταῖα του θρησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸ μέγα ταξίδιον. Ἦτο κατὰ ἀνεπιτήδευτον, εἰλικρινές, εἰθὺ, ἐντιμον, ὅπως δλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ γέροντος ἐρημίτου.

Ὁ ἱερεὺς ἀπῆλθεν, ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ εἰς τὸν ἐναερίον οἰκίσκον ἔμειναν μόνοι, κατὰ τὸ σῆμα, ὁ κ. Φραντζῆς καὶ ἡ Χρυσούλα, αὐτὴ ἀρνούμενη νὰ κατακλιθῇ, ἐκείνος μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ.

— Ἄν ἀποθάνω, κόρη μου, ἠρώτησεν ἕξαφνα ὁ ἀσθενής, τί θὰ κάμῃς εἰς; — Μὰ δὲν θὰ πεθάνετε! Δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πεθάνετε! ἀνέκραξεν ἡ Χρυσούλα μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς.

— Μὰ γι' αὐτὸ εἶπα ἄνω, ἔσπευσε νὰ προσέθῃ ὁ γέρον, μὲ ἀσθενές καὶ γλυκὺ μειδίαμα. Λοιπὸν τί θὰ κάμῃς... ἄ, ὄχι, τί θὰ ἔκαμνε τότε;

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω τίποτε... οὐτε τὸ συλλογιζομαι αὐτὸ, οὐτε τὸ συλλογισθῆκα ποτέ.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ το συλλογισθῶ ἐγὼ γιὰ σένα, καὶ νὰ σοῦ τὸ πῶ γιὰ νὰ ξεύρῃς; Λοιπὸν ἀκουσε: Ἄν μαγαπάς, ἂν πιστεύῃς ὅτι θελω τὸ καλὸ σου, ἂν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς.

— Νὰ πανδρευθῶ! Καὶ εἶμαι ἐγὼ ἀκόμη γιὰ πανδρεία; Καὶ μὲ ποῖόν θέλετε νὰ πανδρευθῶ;

— Μὲ ὅποιον θέλεις, μὲ ὅποιον σοῦ ἀρέσει, νὰ, παραδείξιματός χάριν, μὲ τὸ Σιδεῖρον.

— Ὅσο γιὰ τὸ Σιδεῖρον δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι, γιὰτὶ τὸν ξέρω καὶ με ξέρει, εἶμαστε φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Ὅμως θὰ ἤμουν τὸ πειδ ἀκαίριστο πλάσμα τοῦ κόσμου, ἂν σὰς ἀφίνα ἔτσι νὰ φύγω...

— Ναι, ἀλλ' ἂν σε ἀφίνα ἐγὼ;

— Μὰ σὰς το εἶπα καὶ σὰς το ξαναλέγω: δὲν θὰ με ἀφίσετε, δὲν πρέπει νὰ με ἀφίσετε!

— Ναι, βέβαια. Γι' αὐτὸ τί εἶπα πάλι; ἄνω! Τελοσπάντων, εἰτε μὲ τὸ «ἄνω»

μιλοῦμε, εἰτε χωρὶς τὸ «ἄνω», αὐτὸ δὲν θὰ μας κάμῃ οὐτε ἔμένα νὰ πεθάνω, οὐτε ἔσένα νὰ μὴν πανδρευθῇς. Ἄς ἀφίσωμε λοιπὸν τὸ «ἄνω» καὶ δ, τί εἶπεν ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ, Χρυσούλα μου! . . . Ναι, θὰ ὑπανδρευθῇς τὸ Σιδεῖρον. Εἶνε τίμο καὶ ἐργατικὸ παιδί. Τὸν ἐμελέτησα καλά καὶ μοῦ ἀρέσει. Τώρα δός μου ἐδῶ ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ποῦ εἶνε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν καθρέπτη, ἐκεῖνο τὸ χαρτί μὲ τὴ σφραγίδα. . .

— Τὸ χαρτίσημο; εἶπεν ἡ Χρυσούλα.

— Ναι. . . αὐτὸ. . . πολὺ καλά. Τώρα, φάξε νὰ μου ἔβρῃς τὴν παλῆά μου πέννα, καὶ χύσε μέσα 'στὸ καλαμαρί λίγο. . . λίγο ζεστό. Τρεῖς στάλας ἀρκοῦν. Πολὺ καλά. . . Τώρα μὴ μου μιλήξῃς, καὶ ἀφίσε με νὰ γράψω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου τρεῖς γραμμῆς, ὄχι περισσότερες.»

Ὁ ὀρυκτολόγος ἔγραψε πρῶτα τὰς τρεῖς γραμμῆς, καὶ κατόπιν ἐγράψεν ἄλλας τέσσαρας-πέντε, ἐν ᾧ ἡ Χρυσούλα, σιγά, ἀθροῦδως περιπατοῦσα, ἐπλησίασε τὸ κιχλιδόφρακτον παράθυρον καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, ρεμβώδης, βλέπουσα πρὸς τὸ σκοτεινὸν κηπάριον, ὅπου μόλις διεκρίνοντο μελανά τὰ σχήματα τῶν δενδρῶν καὶ τῶν θάμων.

Μετ' ὀλίγον ὁ Φραντζῆς ἐφώνησε:

— Χρυσούλα, δός μου ἀκόμη ἕνα φάκελλο καὶ ἀναφέ μου τὸ κερί. Φέρε μου καὶ τὴν σφραγίδα μου καὶ τὸ βουλοκέρι.

— Τὸ βουλοκέρι; ἠρώτησεν ἡ χωριατοπούλα. Τί εἶνε ἡλίκα αὐτό;

— Νά, παιδί μου, ἐκεῖνο τὸ κόκκινον ραβδάκι, ποῦ βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω 'στὸ μεγάλο κομμάτι τοῦ χαλαζίου.

Ἡ Χρυσούλα ὑπήκουσεν. Ὁ κ. Φραντζῆς ἐδίπλωσε τὸ χαρτίσημον, τὸ ἔχωσε μέσα εἰς τὸν φάκελλον, καὶ κατόπι τὸν ἐσφράγισεν.

— Ἐτελείωσε! Τώρα, κόρη μου, φύλαξε αὐτὸ τὸ γράμμα μέσα 'στὸ ἐρμάρι. Βάλε το ὄρθο καὶ ἀκούμῃσέ το ἐπάνω 'στὰς θόμβες. . . Ἄν, κατὰ τύχην, ἀποθάνω, (ἄν, εἶπα! . . . ἔλα. . .) αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ το δώσῃς τοῦ κυρίου Πασώτου. Εἶνε γέρω-φλύαρος αὐτός ὁ κύριος Πασώτος, ἀλήθεια, ἀλλὰ τίμιος ἄνθρωπος καὶ καλός! Ἐ οὐτε τὸσση φλύαροι, οὐτε τὸσση εὐρίσκονται σήμερα εὐκολά. Ἄς εἶνε! Λοιπὸν, θὰ το κάμῃς καὶ αὐτὸ, ἀλήθεια, κόρη μου;

— Θὰ το κάμω. . . διαθὰ τὰ κάμω, θὰ κάμω δ, τί θέλετε, κύριε Φραντζῆ, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσούλα.

(Ἐπειτα συνέχισα)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΥΙΟΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης ἐπεθύμει πολὺ νὰποκτήσῃ υἱόν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ βασίλισσα δὲν του ἔκαμνε, ἐπῆγεν εἰς ἕνα φίλον του Μάγον, ὁ ὁποῖος ἔκατοκοῦσεν εἰς τὴν ἔρημον, πλησίον ἐνὸς ἡφαιστείου ἐσβεσμένου. Γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι ἡ Σελήνη καλύπτεται ὀλόκληρος ἀπὸ τοιαῦτα βουνά, κωνοειδῆ καὶ τρυπημένα εἰς βάθος, ὡς πελώρια γωνία.

Ὁ Μάγος τῷ εἶπε:

— Βασιλεῦ, ἐάν θέλῃς υἱόν ποῦ νὰ σου ὁμοιάσῃ καὶ νὰ γίνῃ μετὰ τὸν θάνατόν σου βασιλεὺς τῶν Σεληναίων, πήγαινε νὰ εὕρῃς τὸν θεὸν Σάρ, τὸν παντοδύναμον, καὶ παρακάλῃσέ τον νὰ σοῦ χαρίσῃ ἕνα. Ἄν θελήσῃ ὁ Σάρ, θὰποκτήσῃς υἱόν.

— Ἄλλα ποῦ εἶνε τὸ παλάτι τοῦ Σάρ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἰς τὸ βάθος τοῦ μελανοῦ ἐκείνου κρατῆρος, ποῦ βλέπεις ἀριστερᾶ, καὶ ποῦ ἀπέχει ἕξ λεύγας περίπου ἀπὸ τὸ παλάτι σου. Θὰ πάρῃς τὸν δρόμον ποῦ εἶνε σπαρμένος μὲ μπερὰ χαλίκια καὶ ἀναβαίνει τὴν πλευρὰν τοῦ βουνοῦ. Μὴ λησμονήσῃς νὰ παραλάβῃς μίαν μεταξωτὴν κλίμακα, διὰ νὰ καταβῇς εἰς τὸν κρατῆρα σου δίδω κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ γλυκόσματα, — εἶνε ἀπὸ φιστικί, — τὰ ὁποῖα θὰ ρίψῃς εἰς τοὺς ἕξ σκύλους ποῦ φυλάττουν τὴν θύραν τοῦ Σάρ. Εἶνε πολὺ λαίμαργοι καὶ τρελαίνονται εἰς τὸ φιστικί. Μὴν ξεχάσῃς οὐτε τὸ ἕνα οὐτε τὸ ἄλλο εἰδεμὴ, θανατοκαστῆς νὰ πηδήσῃς πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν βαθυτάτην καὶ μαύρην ἐκείνην τρύπαν, καὶ ἂν φάσῃς κάτω ζωντανός, θὰ σε σπαράξουν οἱ ἄγριοι σκύλοι τοῦ Σάρ.

Ὁ βασιλεὺς, ὄνειροπολὸν τὸν κληρονόμον του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλάτι τῶν βασιλέων τῆς Σελήνης, ἀρχαιότατον κτίριον ἔκτισμένον ἀπὸ κωνοῦς λίθους πολὺ μικροῦς, λαμπροῦς καὶ μυτεροῦς, ὡς μικροὶ κῶνοι γαλύβος. Ἡ πρόσοψις του ἦτο τρυπημένη ἀπὸ τριακόσια ἐξηνταπέντε παράθυρα, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς Ἡμεροδείκτης, διότι καθῆμεραν ἐφώτιζαν καὶ ἀπὸ ἐν τῶν παραθύρων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀριθμούς, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 365. Εἰς τὸ φωτισμένον παράθυρον, ἡ βασίλισσα ὄφειλε νὰ παρουσιάζεται καθ' ἕκαστην εἰς τὰς πέντε, ἀπαρεγκλιτῶς ἦτο ζήτημα αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας, καὶ δὲν παρελείπετο ποτέ. Οἱ ὑαλοπίνακες τῶν παραθύρων τούτων ἀποτελοῦντο ἀπὸ ἕνα μόνον ἀδάμαντα, τὸσση πολυέδρον καὶ λαμπρόν, ὡστε ἐθαμβῶνε κυριολεκτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦσαν εἰς τὴν αὐλήν καὶ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν γυμνάσια: κατὰ ἀνθρωπῶν τὸσση δά, λιγνὰ σὰν καλάμια, καὶ κίτρινα σὰν τὸ παντεσπάνι, ἐπαλλοθὲν δέ, τάχα ὅτι ἦσαν δόρατα, βελόνες τοῦ

πλεξίματος! Ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὸν μικροσκοπικὸν καὶ ἄσπετον αὐτὸν στρατόν, τὸν ἔποσον ἐν τούτοις ὁ ἐξαδελφός του, ὁ βασιλεὺς τοῦ πλανήτου Ἄρεως, ἐζήλευε μέχρι τρέλας!

Τὰ στρατιωτικὰ ἐβάδιζαν ρυθμικῶς: ἐν-δυό! . . . ἐν-δυό! . . . ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν κυρτῶν καὶ τῶν μεγιστάνων τῆς σεληναίας αὐλῆς, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐθαύμαζαν.

Ἡ βασίλισσα ἐστέκετο εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν διακόσια ἐνδεκα παράθυρον, φέρουσα τὴν βασιλικὴν κλουρίδα καὶ κινουσα ἀκαταπαύστως τὴν ἄσχημην κεφαλὴν τῆς δεξιᾶ-ἀριστερᾶ, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ρυθμίζει τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν τῆς.

— Μίνα, ἐφώνησεν ἀπὸ κάτω ὁ βασιλεὺς, μοῦ κάμνεῖς τὴν χάριν, ψυχὴ μου, νὰ καταβῇς ποῦ ἔχω κατὰ νὰ σοῦ πῶ;

— Πολὺ παράξενον πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπεν ἡ βασίλισσα μὲ πείσμα, νὰ θέλῃς νὰ μου πῆς κ' αὐτὸ, σὺ ποῦ εἶσαι τώρα νὰ μου μιλήσῃς ἕνα ὀλόκληρο μῆμα!

— Ἡξεύρεις καλά, ὅτι ἡ ὕψη διὰ τὸ παιδί μ' ἔκαμνε σιωπηλόν. Τώρα ὅμως, ἀγάπη μου, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μιλήθω, θὰ γελῶ, θὰ τραγουδῶ, θὰ χορεύω. . .

— Καὶ πῶς τὸπάθεσ αὐτό; διέκοψεν ἡ βασίλισσα, ἀκόμη κακιομένη. Μὴ σου ἔπεσε κανένα παιδί ἀπὸ τὴν Γῆν;

— Πιὰ νὰ το ἰδῶ.

— Ὅχι, κυρία μου, τὸ παιδί δὲν μου ἔπεσεν ἀπὸ τὴν Γῆν, οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλο ἀστέρι θὰ μοῦ το δώσῃ τὸ χέρι ἐνὸς θεοῦ, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Σελήνης. Ἔτσι ὁ υἱός μου θὰ εἶνε πραγματικῶς ἀξιὸς νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν βασιλεὺς.

— Θὰ το ἰδοῦμε, θὰ το ἰδοῦμε, ἐγγυλίσειεν ἡ βασίλισσα, πολὺ δυσηραστημένη ποῦ δὲν τὴν ἐλογαριάζαν καθόλου εἰς τὸ ζήτημα τοῦ κληρονόμου τῆς σεληναίας δυναστείας. Ἀφ' οὗ θὰ βγῇ ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς σελήνης, θὰ εἶνε μαῦρος σὰν τὸ κάρβουνο, καὶ θὰ σοῦ γίνῃ ἕνας διάδοχος μὰ χαρὰ καὶ τρεῖς τρομάρες!

Τότε ὁ βασιλεὺς Μοῦ ἀφῆκε τὴν πεισματάρην βασίλισσαν, ἡ ὁποία δὲν ἐνόουσε νὰ συμμερισθῇ τὴν χαρὰν του, καὶ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὰ ἰδιαιτέρη δωμάτια του ὅπουθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα, μὲ θώρακα κατάχρυσον καὶ μὲ περικεφαλαίαν χαλκίνην. Εἰς τὴν χειρὰ του ἐκράτει τὸν σάκκον μὲ τὰ πολυτίμα γλυκίσματα τοῦ μάγου, καὶ ἀπὸ τὸν ὠμὸν του ἐκρέματο μίαν μεταξωτὴν ἀνεμόσκαλα. Ἡ περιέργεια τῶν αὐλικῶν εἶχεν ἐξεγερθῆ ἀφ' ὅσα εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν βασίλισσαν, καὶ ὅταν τὸν εἶδαν ἔτοιμον διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ὅλοι τὸν περιεκύκλωσαν κρόζοντες:

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε! πᾶρε μὰς μαζί σου! Θέλομεν νὰ ἔλθωμεν

καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Σελήνης καὶ νὰ πάρωμεν τὸν Διάδοχον.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε, συλλογισθεὶς ὅτι πολὺ πιθανὸν ὁ Σάρ νὰ ἠνωχλαῖτο ἀπὸ τὴν φλυαρίαν ὅλου ἐκείνου τοῦ σμήνους τῶν ἀεργῶν! δὲν ἐπέτρεψε δὲ νὰ τον συνοδεύσῃ παρὰ μόνον ὁ ἀδελφός του Πάπ, ὁ ὁποῖος ἔχαιρε τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ βασιλέως, — ἀλλὰ πολὺ ἀδίκως, καθὼς θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

— Ἀδελφέ μου, τῷ ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς καθ' ὁδόν, ἐν ᾧ ἐπῆγγαιναν εἰς τὸν κρατῆρα ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, πόσον εἶμαι σήμερον εὐτυχής! Καὶ σὺ ποῦ εἶσαι πόσον καλὸς καὶ μαγαπᾶς πολὺ, πόσον πρέπει νὰ χαίρῃσαι μαζί μου! Τὸ παιδί ποῦ πηγαίνωμεν νὰ πάρωμεν, θὰ το ἀναθρέψωμεν οἱ δύο μὰς, θὰ το διδάξωμεν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν, διὰ νὰ γίνῃ μέγας βασιλεὺς, ἀγαθός, δίκαιος, λαοφιλής, καὶ νὰ δοῦσῃ τὴν δυναστείαν του καὶ τὴν πατρίδα μὰς.

— Ναι, ναι, ἀπεκρίνετο μὲ ἀγῶνα ὁ πρίγκιψ Πάπ ἔπειτα ἐσιώπα.

Ἦρπετο νὰ μάθετε τώρα εἰς τὸ Πάπ, βλέπων ἀτεκνὸν τὸ βασιλικὸν ζευγὸς, πρὸ πολλοῦ ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνήρχετο αὐτός εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ του. Διὰ τοῦτο ἡ ἀπροσδόκητος ἐλευσίς ἀνεψιοῦ καὶ κληρονόμου, ἡ ὁποία διέφευδεν ὅλας τὰς ἐλπίδας, δὲν ἦτο φυσικὰ δυνατόν νὰ χαροποιῆσῃ τὴν μοχθηρὰν του ψυχὴν, τὴν ζηλότυπον καὶ ὑποκρίτριαν.

Ὁ Πάπ προσποιεῖτο ὅτι ἀγαπᾶ πᾶσι τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τον διαδεχθῇ εὐκολώτερα μίαν ἡμέραν, διότι ὁ Μοῦ ἐλάτρευετο ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Ἄλλ' ἐάν ὁ Μοῦ αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, θὰ ἐτρόμαζεν ἀπὸ τὸ μῖσος, τὸ ὅποιον ὁ Πάπ ἔτρεφεν ἐναντίον του.

Ὁ βασιλεὺς, συλλογιζόμενος ὄλονεν τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν, ἐβάδιζε, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ διόλου τὴν στενωχωρίαν τοῦ Πάπ, ὁ ὁποῖος ἐμχανάτο κατὰ νοῦν, ἐδυσσοδῶμεν τὰ πλέον καταθῆναι σχέδια.

Ἐπιτέλους ἐφθάσαν εἰς τὸ βουνόν.

— Νομίζω, ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ μείνῃς ἐδῶ, ἀγαπητέ μου Πάπ, διὰ νὰ παρουσιασθῶ μόνος εἰς τὸ ἄντρον τοῦ θεοῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Θὰ με περιμείνῃς ἕως νὰ ἐπιστρέψω, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ γῆσω πολὺ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ὁ πρίγκιψ. θανεθῶ μαζί σου διὰ νὰ σοῦ κρατήσω τὴ σκάλα καὶ νὰ σε βοηθήσω νὰ καταβῇς. Μὴ μου πῆς ὄχι, διότι θὰ με λυπήσῃς πολὺ.

Ὁ βασιλεὺς ἠυχαρίστησε τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνομεν μαζί τὸ στενὸν μονοπάτι, τὸ ὅποιον ἔφερε πρὸς τὸν κρατῆρα. Ὁ Πάπ ἐπέμεινε νὰ προπορευθῇ ὁ βασιλεὺς. Μάλιστα ἐξήγησε νὰ

τον ἀπαλλάξῃ καὶ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σάκκου καὶ τῆς κλίμακος, τὸ ὅποιον τὸν ἐδυσκόλευε καὶ τὸν ἐκούραζεν. Οὕτω, ἐλαφρωθεὶς, ὁ βασιλεὺς ἐπροχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα, ἐν ᾧ ὁ ὑποχωρευτικὸς ἀδελφός του τὸν ἠκολούθει μὲ μικρότερα, καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ἀπόστασις ἠῤῥαζαν ὄλονεν. Συνέβη λοιπὸν, εἰς μίαν στροφὴν τοῦ μονοπατίου, τὸ ὅποιον ἀναίρπε μ' ἐλιγμούς, νὰ κρυφθῇ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πρίγκιπος. Τότε ὁ Πάπ, ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας, ἐβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐκοψεν ἕνα σκαλοπάτι τῆς κλίμακος, τὸ πρῶτον τυχόν, διότι ἔπρεπε νὰ πο κάμῃ γρήγορα. Μάλιστα δὲν το ἔκοψεν ὀλοσδιόλου, τοῦτο ὅμως ὄχι ἀπὸ τὴν βίαν του, ἀλλὰ ἐπίτηδες, διότι ἔπρεπε νὰ κρατῆται ὀλίγον τὸ σκαλοπάτι, διὰ νὰ μὴ τὸ ἰδῇ κομμένον ὁ βασιλεὺς καὶ γαλάσῃ τὸ στέδιον.

— Ἐ, Πάπ! ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ Μοῦ, τί ἔπαθεσ καὶ περπατεῖς σὰν γελῶνα; Δὲν ἀνυπομονεῖς λοιπὸν, ἀδελφέ μου, νὰ ἰδῆς τὸν ἀνεψιόν σου;

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν ἀνεψιὸ μου! ἐψιθύρισεν ὁ κακὸς αὐτὸς θεός. Ἄλλα δὲν εἶπε τίποτε δυνατώτερα, καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμα. Μετ' ὀλίγον ἐφθάσε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε τότε τὴν ἀνάσασιν, τερτιζῶν ἄσμα ἐμβατήριον, δημοφιλὲς εἰς τὴν Σελήνην:

Μαῖρη εἰν' ἡ νύκτα πρὸ βουνῶ Στοιὰ βράχουε πέφτει χιόνι.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

EIKONES BRABEYΘENTON

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπαλάσεως

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ι. ΒΡΥΩΝΗ

Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γνώ. Εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀδελφῶν. (Ἐπεφυλλῆθαι 36, σελ. 302).

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ΗΙ ΑΓΡΙΟΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Ἡ Μαρίνα, ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ, σάν εἶδε τὸν πατέρα της νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ βουνό τρεῖς τριανταφυλλίεσ καταπράσινεσ καὶ, τὸ περισσότερο, χωρὶς κανένα σουβλερό καὶ κακὸ ἀγκαθάκι, ἐπετοῦσεν ἀπὸ τῆ χαρὰ της καὶ ἔλεγε :

— Νὰ λουλουδάκια, νὰ τριανταφυλλίεσ εὐμορφεσ-εὐμορφεσ καὶ εὐγενικέσ ! ὄχι σάν ἐκεῖνεσ-ἐκεῖ τὲσ ἀχαρίστεσ, τὲσ κοινέσ, ποὺ καθὼσ πάσι κανεῖσ νὰ τεσ κόψῃ ἓνα τριανταφυλλάκι, τοῦ καντοῦν τὸ δακτυλό, τὸ ματώνου, τὸ κάνουν καὶ πονῆ, ὦχ, παραπολύ νὰ πονῆ !

Καὶ λέγουσα μὲ τὸ γελαστὸ στοματάκι της τὰ λογάκια αὐτά, φωνακτὰ-φωνακτὰ, σάν νὰ ἤθελε νὰ την ἀκούσουν ἢ ἄλλεσ, — ἡ καχὲσ — τριανταφυλλίεσ τοῦ κήπου, ποὺ κάποτε, φαίνεται, τῆσ ἀγκύλωσαν τὸ κρυοδάκτυλο χεράκι, ἐπῆρε ἔσθῃ ἀγκαλιά της τὲσ ἀγριοτριανταφυλλίεσ καὶ ἔτρεξεν εἰσ τὸν ἀνθῶνα . . .

Ὁ πατέρασ της, σάν ἀκουσεν ἐκεῖνουσ τούσ λόγουσ τῆσ μικρούλασ του κόρης, δὲν ὠμίλησεν, ἀλλ' ἐχαμογέλασε, σάν νὰ ἤθελε κάτι νὰ της εἶπῃ διὰ τὸν τόσον της ἐνθουσιασμόν, καὶ δὲν της ἔδωκεν ἀπάντησιν .

Ἐπέρασεν ἡ ἀνοιξίσ, ἤλθε τὸ καλοκαίρι, καὶ, σάν ἐφυγε τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμῶνασ, ὁ πατέρασ ἐπῆρε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ χεράκι τὴν Μαρίναν καὶ τῆσ εἶπε :

— Πάμε τώρα ἔσθῃ ἀνθῶνα νὰ ἰδοῦμε τὲσ ἀγριοτριανταφυλλίεσ σου, τὲσ χαριτωμένεσ σου φιλενάδεσ ! θαρρῶ πῶσ θὰ κάμων ματάκια, καὶ σὲ ὀλίγεσ ἡμέρεσ θὰ κόψῃσ ἄφ' ὅθ' α μὲ τὰ δακτυλάκια σου ἀγριοτριαντάφυλλα, νὰ τα κάμῃσ

τὰ φῶτα λάμπουν καὶ ὁ χορὸσ φαῖδρότατοσ προβαίνει, — καθὼσ λέγει καὶ τὸ παλαιὸν τραγοῦδι .

Εἶνε, ὡσ βλέπετε, χορὸσ μεταφωτισμένων καὶ μὴ . . . Ἄλλ' ἡ νεαρά δεσποινίσ Ἰπατία δὲν φορεῖ προσωπίδα, καὶ θελοῦσ θουμάζου τὸ φρεῖν της πρόσωπον, τὴν μεγαλοπρεπή της ἐνδυμασίαν τοῦε χαριτωμένουσ της τρόπουσ . Ὅλοι δι' αὐτὴν ὠμίλου, καὶ ἀνεκτιμῶντὴν πλέον Βασίλισσα τοῦ χοροῦ .

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ που πηγαίνει εἰσ χορὸν ἢ δεσποινίσ Ἰπατία . Διὰ τοῦτο ὁ θριαμβὸσ της τὴν προμάρτε . Ἐνετρέπεται καὶ κρύπτεται . Ὅλοι δι' αὐτὴν ὠμίλου, ἀλλὰ κανεῖσ δὲν την βλέπει τώρα . . . Ποῦ νὰ εἶνε ;

ὠραία ἀνθοδέσμη, διὰ τὴν ἑορτὴ τῆσ καλῆσ σου μητέρασ . Πηγαίνομε .

Ἐβῆσαν εἰσ τὸν ἀνθῶνα . Πραγματικῶσ ἢ τρεῖσ ἀγριοτριανταφυλλίεσ εἶχαν γίνῃ ἀγνώριστεσ εἶχαν πετάξῃ ματάκια, οἱ κλώνοι τῆσ μιᾶσ ἔσμιγαν μὲ τούσ κλώνουσ τῆσ ἄλλησ, καὶ ἐχαίρετοῦσαν τὴν καλὴν των φίλην, ἢ ὁποία τὰσ ἐδέξθη μὲ τόσην στοργήν, μὲ τόσην εὐγένειαν, μὲ τόσην φιλοξενίαν .

Ἀμα ἐπλησίασεν, ἡ Μαρίνα ἔτρεξε περιχαρὴ νὰ τεσ ἀγκαλιάσῃ, νὰ τεσ φιλήσῃ .

— ὦχ ! ὁμωσ εὐθύσ ἠκούσθη . . . ὦχ ! πατεράκη μου ! Κῦτάξῃ . . . μὲ ἀγκύλωσαν ! Καλέ, δὲν εἶνε αὐτέσ ! Δὲν εἶνε ἡ καλέσ μας ἀγριοτριανταφυλλίεσ, ἔκαμα λάθοσ !

Τότε ὁ πατέρασ τῆσ εἶπε :

— Αὐτέσ ἢ ἴδιεσ εἶνε ! μὰ βλέπεισ, ὅτι ἔκαμαν ἀγκαθάκια, σάν ἤλθαν ἐδῶ ἔσθῃ ἀπὸ τὸ βουνό καὶ τὴν ἐρημίαν, μὲσα ἰστούσ ἀνθρώπουσ, καὶ πρὸ πάντων, καθὼσ φαίνεται, σάν ἀκουσαν τότε νὰ λέγῃσ ὅτι θὰ τεσ πάρῃσ τὰ λουλουδάκια των .

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα τέτοιο λόγο ! . . .

— Δὲν εἶπεσ γι' αὐτέσ, τὸ ἐνθυμοῦμαι ! μὰ εἶπεσ γιὰ τὲσ ἡμέρεσ, ὅτι σ' ἀγκύλωσαν, ἢ κακέσ, τὸ χεράκι σου, ἄμα θέλησεσ νὰ κόψῃσ ἓνα τριανταφυλλάκι . . . καὶ τεσ ἔβριζεσ λοιπὸν καὶ αὐτέσ, διὰ νὰ ὑπερασπίσου τὰ λουλουδάκια των, καθὼσ ἐνόησαν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἀσφαλεῖσ, ὅπωσ ἦσαν εἰσ τὸ βουνό, ἡσυχεσ, ἐλευθέρεσ, χωρὶς νὰ τεσ πειράξῃ κανεῖσ, καὶ ὅτι θὰ τεσ ἐνοχλοῦμε καὶ θὰ τεσ παίρνωμε τὰ ὠραία των λουλουδάκια, ἔκαμαν καὶ αὐτέσ ὅ, τι ἢ ἄλλεσ ἔχου τὴν ἀγκαθάκια, καὶ

δὲν εἰμπορεῖ καθένας νὰ πηγαίῃ νὰ τεσ κόψῃ ἔτσι εὐκόλα τὰ τριανταφυλλάκια των ! Ὑπερασπίζονται τὸν ἑαυτὸν των, ὅπωσ ὄλοσ μας . Μὴ λοιπὸν τὲσ κατηγορῇσ, ἀλλὰ, σάν γίνου τὰ ἀνθη των, πάρῃ ἓνα ψαλιδάκι καὶ κόψτε μὲ προσοχὴ τὰ τριαντάφυλλά των, χωρὶσ μὲ τὰ δακτυλά σου, ἀγρια-ἀγρια, νὰ σπάξῃσ τὰ κλώνια των, γιὰ τὴν πονοῦν καὶ θὰ σε ἀγκυλώνου .

(Μίμησις) I. P. T.

ΤΑΣΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδ' σελ. 378.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΕΚΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΗΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

« Ὅλιγον κατ' ὀλίγον, Κωστάκη μου, ἐρχόμεθα εἰσ μικρότερα σώματα ἀπὸ τὸν τρομακτικὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν νεφελοειδῶν, κατῆλθουμ εἰσ τὸν κῆμον μας, τὸν Γαλαξίαν μας, ὁ ὁποῖοσ εἶνε μιὰ μόνασ εἰσ τὸν κόσμον ὀλόκληρον » καὶ ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν κατέβημεν εἰσ τὸν ἡλιακὸν μας κόσμον, ὁ ὁποῖοσ κατέχει πολὺ μικρὰν θέσιν σχετικῶσ πρὸσ τὸν Γαλαξίαν . Τώρα πάλιν θὰ καταβῶμεν εἰσ τὸν πραγματικῶσ ἰδικὸν μας κόσμον, τὸν κόσμον τῆσ Γῆσ, ὁ ὁποῖοσ ἐπίσης κατέχει πολὺ ὀλίγην θέσιν μεταξὺ τῆσ συνοδίασ τοῦ κεντρικοῦ Ἥλιου, τοῦ κυριοῦ καὶ αὐθέντου μας . Ἐπανήλθουμ λοιπὸν ἐπὶ τέλουσ εἰσ τὴν Γῆν μας καὶ τώρα πλέον ὀπότε ἔχεισ ἐξοικειωθῇ μὲ ὅσα σου εἶπα ἔωσ τώρα, πρόσεχε εἰσ ὅσα θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀκόμη .

— Μείνε ἡσυχη, θεῖσσα μου· σὲ ἀκούω ὄλοσ προσοχῇ .

— Ὑπῆρχε καιρόσ, ἂν τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπωσ σοῦ ἐξήγησα, — καὶ δι' αὐτὸ εἰμέθα βέλαιοι ἀπὸ χιλίουσ λόγουσ, — ὕπῆρχε λοιπὸν καιρόσ κατὰ τὸν ὅποιον ἡ Γῆ, αὐτὴ ἡ Γῆ ἐπὶ τῆσ ὁποίασ περιπατοῦμεν, ἦτο λεπτὸσ καπνὸσ τρέχων εἰσ τὸν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τὴν μελλουσαν Σελήνην, τὴν πιστὴν της ἀκόλουθον .

Τότε ἡ Γῆ μας εὐρίσκατο εἰσ τὴν μικρὰν της ἡλικίαν ἄλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἐν συγκρίσει πρὸσ ἄλλα σώματα ἢ σφαῖρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένεν ἡ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη, ἢ μᾶλλον πρῶτον ἡ Σελήνη καὶ ἔπειτα ἡ Γῆ, εἶχε διαμέτρον πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων χιλιομέτρων .

— Καὶ τώρα πῶσ εἶνε ἡ διάμετροσ τῆσ Γῆσ ;

— Δώδεκα χιλιάδεσ ἑπτακόσια χιλιομέτρα .

— Ἀρκετὰ ἐμικρόνθη .

— Ἡ σφαῖρα λοιπὸν ἐκεῖνη, ὅσον περιεστρέφετο καὶ περιεμαζεύετο, ἐπέπετο ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ ἐξωκοῦτο εἰσ τὸ

μέσον, μέχρισ ὅτου ἐπὶ τέλουσ ἀφῆκε τὸν δακτύλιον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐγένεν ἡ Σελήνη ἄσ ἀφίσωμεν ὁμωσ αὐτὴν διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰσ τὴν Γῆν .

Ἐβρισκόμεθα τώρα, ἀγαπητέ μου, εἰσ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον κεφάλαιον τῆσ ἱστορίασ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ σοῦ εἶπω σπουδαιότατον νόμον τῆσ φύσεωσ, εἰσ τὸν ὅποιον τὰ πάντα ὑπακούου . Τοιοῦτοἱ ὁμωσ εἶνε πάντεσ οἱ νόμοι τῆσ φύσεωσ· δηλ. εἶνε γενικοί .

Ὅλα τὰ ἄστρα, μεγάλα ἢ μικρά, ἐσχηματίσθησαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπωσ ὄλοισ νεοσσοί σχηματίζονται ἀπὸ τὸ λεύκωμα καὶ τὸν κρόκον τοῦ ἰσοῦ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον . Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν γνωρίζουμ ἀκριβῶσ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπωσ δὲν γνωρίζουμ λεπτομερῶσ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον συνετελέσθη ἡ θαυμαστὴ μεταμόρφωσισ εἰσ τούσ ἄλλουσ κόσμουσ . Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Γῆν θὰ σοῦ δείξω ὁμωσ αὐριον τὴν ἡμέραν ἐν ἄστρον, τὸ ὅποιον τώρα φαίνεται ὅπωσ ἄλλοτε εἶφαίνοτο ἡ Γῆ μας .

— Ποῖον ἄστρον ;

— Ἐδρὰ τοῦ ἐν πληρεῖ ἡμέρα δὲν ὑπάρχου . δύο ἄστρα εἰσ τὸν οὐρανόν .

— Τί ! ὁ Ἥλιοσ ; Ἡ Γῆ λοιπὸν ἦτο ποτὲ ἡλιοσ ;

— Πολὺ μικρόσ ἡλιοσ, ὁ ὁποῖοσ ἐστρέφετο γύρω εἰσ τὸν μεγάλον, ὅπωσ ἐκεῖνοισ τούσ ὀποῖουσ βλέπομεν εἰσ τούσ νεφελοειδέσ .

— Πῶσ διακρίνου ὅτι ἐν ἄστρον εἶνε ἡλιοσ ;

— Πῶσ διακρίνου ἀνημμένην λυχνίαν ἀπὸ σβεστήν ;

— Ἀπὸ τὴν φλόγα .

— Καὶ ὁ Ἥλιοσ εἶνε κατὰ

μέγα μέρος πελώρια φλόξ, σφαῖρα ἀπὸ φλεγόμενον αἲριον, τὸ ὅποιον πανταχόθεν περιβάλλει ρευστὸν πηρῆνα ἄλλοτε καὶ ἡ Γῆ μὲσ διήλθεν ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ὅπωσ καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐσβεσμένοι ἡλιοι .

— Αὐτοὶ ὁμωσ λάμπου εἰσ τὸν οὐρανόν .

— Ἡ λάμψισ των εἶνε ἀντανάκλασισ τοῦ φωτόσ, τὸ ὅποιον ὁ Ἥλιοσ στέλλει πῆρξ του πρὸσ ὄλασ τὰσ διευθύνσεισ . Παρατήρησε, ὅταν αἱ ἀκτίνεσ τοῦ ἡλιοῦ κίπτου ἐπὶ τῆσ πεδιάδοσ, ὅσον χρυσοῦζου αὐτὴν ! Καὶ ἡ Γῆ ἐπίσης θὰ σοῦ εἶφαίνοτο ὅτι λάμπει, ἂν παρετήρεισ αὐτὴν ἀπὸ τὸν Ἄρην ἢ τὴν Ἀφροδίτην, οἱ ὁποῖοι ἐπάνω κάτω ἔχου τὸ ἴδιον μὲ αὐτὴν μέγεθοσ .

— Τί παράδοξον εἶνε, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεωσ καὶ τῆσ Ἀφροδίτησ, ἂν, ὅπωσ λέγεισ, ὑπάρχου, νὰ σκέπτονται καὶ ἐκεῖνο ἂν ἐπὶ τῆσ Γῆσ ζοῦν ἄνθρωποι ! .

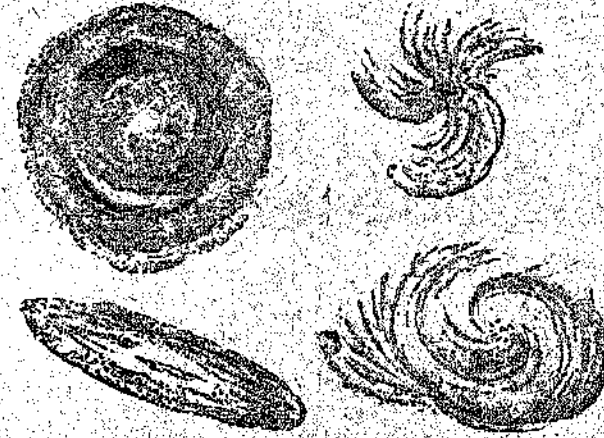
Πῶσ ὁμωσ ἡ Γῆ, ἢ ὁποία ἦτο ἀνημ-

μένη λυχνία, τώρα εἶνε σβεστή, αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ ἀπ' ὅτου μοῦ τὸ εἶπεσ . — Μὲτ' ὀλίγον θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, διότι δὲν εἶνε ἀμέσοσ ἡ ἐξήγησισ, καὶ πρέπει ν' ἀφίσωμεν δι' ὀλίγον τὴν ἀστρονομίαν χάριν τῆσ φυσικῆσ .

Γνωρίζεσ τὸν νόμον τῆσ παγκοσμίου ἐλξεωσ σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιον τὰ σώματα ἐλκουσ τὸ ἐν τὸ ἄλλο αὐτὴ ἡ δύναμισ ἐνεργεῖ ἐπίσης καὶ ἐντὸσ τῶν σωμάτων καὶ τότε λέγεται σ υ ν ο χ ῆ . Αὐτὴ ἡ δύναμισ συγκρατεῖ τὰ μόρια τοῦ σιδήρου, ἐπὶ παραδειγματι, τὰ ὅποια τόσον στερεῶσ εἶνε προσδεδεμένα πρὸσ ἀλλήλα .

Ἐνεργεῖ ὁμωσ ἐντὸσ τῶν σωμάτων καὶ ἀλλῃ δύναμισ, ἢ ὁποία διαρκῶσ προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὰ μόρια των αὐτῆ ἡ δύναμισ εἶνε ἡ Θ ἑ ρ μ ὶ τ ῆ σ .

Θέρμανε περισσότερο κλειδίον, τὸ ὅποιον εἰσῆρχετο ἴσα ἴσα εἰσ τὸ κλειθρον, καὶ θὰ ἴδῃσ ὅτι μετὰ τὴν θέρμανσιν δὲν εἰσέρχεται πλέον τόσον ἢ ἀνεπιπέθητοσ ἀπομακρυνεῖσ τῶν μορίων τοῦ σιδήρου τὰ

Τὸ Σύστημα τοῦ Δαπλασίου

ἔκαμε μεγαλύτερον . Ἄφεσ αὐτὸ νὰ κρυώσῃ, καὶ θὰ ἴδῃσ τώρα πόσον εὐκόλωσ εἰσέρχεται, ἐπειδὴ ἐπανήλθεν εἰσ τὸ πρότερον μέγεθοσ .

Εἰσ τὸ κλειδίον, ὅπωσ καὶ εἰσ ὄλα τὰ στερεὰ σώματα, ἡ συνοχὴ βασιλεύει καὶ κρατεῖ πάντα τὰ μόρια στερεῶσ συνδεδεμένα πλησίον ἀλλήλων .

Καὶ εἰσ τὸ ὕδωρ ἐπίσης, τὸ ὅποιον εἶνε ὑγρὸν, κρατοῦνται ὑπὸ τῆσ συνοχῆσ τὰ μόρια πλησίον ἀλλήλων, ὄχι ὁμωσ τόσον στερεῶσ ὅπωσ εἰσ τὸν σίδηρον . Τὰ μόρια εἰσ τὰ ὑγρά ὀμοιάζου μὲ στρατιώτασ παρατεταμένουσ εἰσ ἀραιαν γραμμῇ, ὅπωσ ἑκατοσ δύναται νὰ κινήται χωρὶσ νὰ παρενοχλή τὸν γείτονά του, δι' αὐτὸ καὶ τὰ μόρια τοῦ ὕδατοσ εὐκόλωσ μετακινουῦνται .

Πολὺ χειρότερα ὁμωσ συμβαίνου εἰσ τὸν αἲρα, ὅπωσ καὶ εἰσ ὄλα τὰ αἲρια· ἐκεῖ ἔχου ἐπαναστάτησιν τὰ μόρια κατὰ τῆσ συνοχῆσ, καὶ ἡ ἐπαναστάσισ ἔχει φθάσῃ εἰσ τὸ κατακόρυφον . Φεύγει λοιπὸν τὸ ἐν τὸ ἄλλο μὲ μεγάλην δύναμιν

καὶ μόλισ τὸ βάροσ τοῦ αἲροσ, ὁ ὁποῖοσ μᾶσ περιβάλλει, κατορθώνει νὰ τὰ συγκρατῇ κατωσ . Ἐγνωστὸσ ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπαναστάσεισ δὲν γίνονται ἀπ' ἑαυτῶν ὅπωσ συμβαίνει πάντοτε, ὑπάρχει κάποιος ἀρρηγῶσ, ὁ ὁποῖοσ προσηκτικῶσ τὰ μόρια καὶ τὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ κράτοσ τῆσ συνοχῆσ, καὶ αὐτόσ ὁ ἀρρηγῶσ εἶνε ἡ θερμότησ, ὁ προαιώνιοσ εχθρόσ τῆσ συνοχῆσ . Ὅταν ἡ θερμότησ ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν διαφόρων σωμάτων, μὲ δύναμιν διαφορετικῆν εἰσ ἑκάστον σῶμα, μεταβάλλει αὐτὰ ἀπὸ στερεῶ εἰσ ὑγρά καὶ ἀπὸ ὑγρά εἰσ αἲρια, ὀπότε πλέον τὰ μόρια ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τὴν συνοχῆν . Νὰ παρατηρήσῃσ ὁμωσ κατὰ παράδοξον τὸ ὅποιον συμβαίνει ἐδῶ : ἡ θερμότησ δὲν ἐργάζεται κατ' αὐτάσ τὰσ ἐπισταστάσεισ πρὸσ ὀφέλοσ της, ἀλλὰ τῶναντίον αὐτῆ γίνονται αἰχμαλωτίσ τῆσ συνοχῆσ ἐνσωσ διαρκεῖ ἡ ματρωπῇ, τῆσ ὁποίασ αὐτὴ ἡ θερμότησ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία . Ὅταν σῶμα τι ἀπὸ αἲριον γίνῃ πάλιν ὑγρὸν, τότε αἰμέσως ἡ αἰχμαλωτισθεῖσα θερμότησ ἐλευθεροῦται καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων της .

— τότε ἡ θερμότησ γίνετα εἰσ εἰσ ὕδρα ἢ αἰσθητή, ἐπειδὴ εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθανώμεν αὐτὴν, ἐνῶ πρότερον ἦτο λα ν θ ἂ ν ὀ υ σ α , ἐπειδὴ εὐρίσκατο ἐγκλεισμένη εἰσ τὴν φυλακὴν καὶ ἀπὸ τίποτε δὲν ἐπρόδιδετο ἢ παρουσία της .

Τὸ βλέμμα σου μ' ἐρωτᾷ ποῦ θὰ καταλήξω μὲ τὴν ἱστοριαν των ἐρίδων τῆσ θερμότησ καὶ τῆσ συνοχῆσ, καὶ τί σχέσιν ἔχου ὄσα σοῦ λέγω μὲ τὰσ ἀλόγα, αἱ ὁποῖοι περιέβαλλον τὸν πρῶτον πηρῆνα τῆσ Γῆσ, ὀπότε ἀκόμη ἦτο λυχνία ἀνημμένη . Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ὁμωσ θὰ ἐνοήσῃσ τὴν σχέσιν τῶν γινωρίζεσ ὅτι τὰ γῆινα σώματα παρασπάζονται εἰσ ἡμᾶσ ὑπὸ τρεῖσ καταστάσεισ : ὡσ στερεὰ, ὡσ ὑγρά καὶ ὡσ αἲρια . Ὅταν ὑπάρχει ὁμωσ καὶ τετάρτη κατάσταση, τῆσ ὁποίασ τὸ ὄνομα δὲν εἶνε νέον διὰ σὲ, καὶ αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶνε ἡ κοσμικὴ καὶ εἰσ αὐτὴν συμβαίνει ὅ, τι καὶ εἰσ τὰσ ἄλλασ .

(Ἐπεὶ συνέχια .)

(J. Macé) A. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Νοῦε ποῦ δὲν φθάνει ὡσ τὸ Θεό, Δὲν ἀγαπᾷ τὴν Πλάσι, Καὶ τῆσ ψυχῆσ του τὸ Νὰ Μονάχοσ θὰ χαλάσῃ .

Κάθε πι, κυρά Θεοδώρα, ὠφελεῖ, Ὅταν γίνετα ἔσθῃ ὄρα τὴν καλῇ .

I. P. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1899

Οι βραβευθέντες. — Η πληθώρα των ευσήμων. — Τι θα γίνει δια τα ευσήματα του 1900.

Εβραδύναν, πολύ περισσότερο από όσον υπελόγησα, τα αποτελέσματα των ευσήμων του 1899. Η βραδύτης προήλθεν από την πληθώρα των ευσήμων τα οποία απενεμήθησαν κατά το παρελθόν έτος. Μαζί με τους ψηφιστάς την αυξησιν του φύλλου, εις έκαστον των οποίων έγγραψαν από 20 ε, οι ευσημορρηθέντες υπερέβησαν τους πεντακοσίους. Έχρηιάσθη λοιπόν πολὺς καιρός και πολύπλοκος εργασία, δια να εξαχθούν τα αποτελέσματα. Αλλά το κακόν δεν είνε μόνον η βραδύτης. Ως βλέπετε κατωτέρω, αναγκάζομαι να δημοσιεύσω τα ονόματα των βραβευθέντων μόνον, και να παραλείψω τα ονόματα των τυχόντων Επαίνου και Ευσήμου Μυσίας, τα οποία είνε περί τα τετρακόσια. Αλλά τρία πολλά θα ήτο αδύνατον να δημοσιευθούν! Εύτυχως έλαβα ενωρίς την φροντίδα ναπονέμω φέτος τα Ευσήμα με περισσότεραν φειδώ, ώστε τα άτοπιν δεν θα επαναληφθῆ. Έπειτα, θα σας παρακαλέσω να με βοηθήσετε και σεις εις την εργασίαν της διαλογής. Αλλ' ως ίδωμεν πρώτον ποιοι βραβεύονται δια τα Ευσήμα του 1899.

- Α' βραβεύον: ΠΗΝΩΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ (έλαβεν Ευσήμα 90).
Β' βραβεύον: Θεραπειάς των Μουσών, (79). — Αγγυρολογώτατος, (71).
Γ' βραβεύον: Λούσιος, (64). — Σκαριδάκι, (55). — Φεγγόβολη Λύγουλα, (51).
Επαινος: Όλοι όσοι έλαβαν τουλάχιστον 20 Ευσήμα.
Εύφημος Μνήμη. Όλοι όσοι έλαβαν τουλάχιστον 18 Ευσήμα.

Συγγαριώ τους βραβευθέντας, και τους παρακαλώ να ζητήσουν τα βραβεύα των, συμφώνως προς τα όριζόμενα εις το 5' Κεφάλαιον του Όδηγού.
Όσον δια τα Ευσήμα του 1900, παρακαλώ τους φίλους μου να μου στείλουν εις το τέλος του έτους, δηλαδή μετά την δημοσίευσιν και του τελευταίου φύλλου του Δεκεμβρίου, εν επισκεπτήριδι γ των, επί του οποίου να σημειώνουν τον αριθμόν των Ευσήμων, τα οποία έλαβον κατά το διάστημα του 1900. Η σημειώσις αυτή πρέπει να έχη τον εξής τύπον: «Ονομάζομαι Γεώργιος Σωτηριάδης (παραδείγματος χάριν) και διαμένω εν Πάτραις. Κατά το έτος 1900 έλαβα Ευσήμα με το όνομά μου 10, με το ψευδώνυμόν μου Ε τ ο κ λ ης έλαβα 20, με το ψευδώνυμόν μου Μ η λ ο ν της Βριδίας (αν έχη και με δεύτερον ψευδώνυμον) έλαβα 5, — το όλον Ευσήμα 35.»

Η σημειώσις δεν πρέπει να περιέχη τίποτε άλλο.

Τα επισκεπτήρια αυτά, τα οποία θα παραβάλω με το Βιβλίον των Ευσήμων και θα εξελέγω την ακριβείαν των αριθμών, θα με διευκολύνουν πολύ εις την εργασίαν της διαλογής. έλπίζω δε ότι όλοι οι φίλοι μου, όσοι έλαβον Ευσήμα κατά το έτος τούτο, θα μου στείλουν, όπως τους παρακαλώ, συμμορφούμενοι πιστωδως με την οδηγίαν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with columns for names and amounts. Includes entries like Σμυρνιακάκι, Φαρμάκος, Παιμνίς του Πηλίου, Μαρία Παριέρου, Νικολάου Α. Ακαθιωτή, Ι. Χ. Σολιώτης, Σύλλογος Δευκάδος, Άνωνυμος εκ Κωνσταντινουπόλεως, Παρθένος Άγγελος, Μαρμαρινός Φύλλον, Έλληνας εκ Ίωαννίνων, Πύργος της Βαβέλ, Άνωνυμος εκ Βραϊλάς, Άσπιν της Ανατολής, Παγωνίτσα Γ. Βοτζίνα, Ίουλίτσα Σ. Πετρά, Βροσίλια Η. Σταμάτη, Σπυρ. Η. Ηερόπουλος, Κική Ν. Κονιατίτου, Άγγελική Παπακώστα, Έλενη Α. Κερκυροπούλου, Άσπασία Θ. Παπαϊωάννου, Νέος Ναύτης, Τριγένεια Χακτή Πέτρου, Νικόλαος Γρηγορόπουλος, Ν. Γρηγορόπουλος, Μ. Βασιλειάδης, Π. Παναγιωτόπουλος, Α. Ν. Δημητριάδου, Γ. Χρ. Βασιλάου, Η. Ε. Σακκαρανός, Κ. Μ. Παπαδόπουλος, Ν. Α. Σαβίτσας, Δ. Μ. Ζήσιμος, Β. Πετσιλάδης, Μ. Σ. Νικολαΐδης, Κ. Σ. Νικολαΐδης, Ν. Παυλίδης, Κ. Σταμπουλιάνης, Άνωνυμος, Ι. Χαρκιολάκης, Τιμ. Σταματιάδης, Άπο Λαχεϊών ενός Φωνογράφου.

Εκ μεταφοράς Δρ. 533,20

Table with columns for names and amounts. Includes entries like Ανδρέας Σ. Κωχης, Βατομή φράγκα χρυσά 118 ητοι, Ανδρέας Σ. Κωχης, Άδαμάντιος Πειθής, Μιχαήλ Μεταλίδης, Δημ. Η. Τσανταριώτης, Δημ. Γιαμάκης, Βασίλ. Δράγουλας, Έλένη Βενετάτου, Κωνστ. Φωστρηόπουλος, Ιωάν. Άθανασιάδης, Α. Γ. Κωνσταντινίδης, Πέτρος Εμ. Μεσολογ., Νικόλαος Πασχαλίδης, Α. Λιγερός, Κ. Ε. Βαμβακάς, Νικ. Μεσολογγίτης, Θεόδ. Ίωσφιδής, Μπέλλας, Άδελ. Άνθοπούλου, Υίοι Γιαμάκη, Ιορδ. Νικολαΐδης, Ιωάν. Σιδηρόπουλος, Δημσθ. Ήραμιλίδης, Σωκρ. Φωστρηόπουλος, Μ. Ν. Νικηροΐδης, Χρ. Οθωνίδης, Μ. Οικονομίδης, Έμ. Πετροκόκκινος, Δημ. Στ. Άλεξιάδης, Έρ. Ήραμιλίδης, Ν. Παπαδόπουλος, Δ. Σαρβόλου, Νικ. Εύγ. Γεωργίου, Φίλιπ. Γαβριήλ, Παντ. Μεσολογγίτης, Ιωάν. Πιστοφίδης, Ιωσήφ Παναγιωτόπουλος, Κριστής Κριστιδής, Γεώργ. Σιδηρόπουλος, Παν. Οθωνίδης, Μιχ. Μεγλόπουλος, Παν. Έλ. Ίσιροΐδης, Εύκλ. Νικολαΐδης, Κυριακή Κεγκιλίδου, Άθαν. Άργυρόπουλος, Δ. Καβάσογλου, Η. Σαρβόλου, Π. Γρηγοριάδης, Δημητρίου, Ηλ. Βασιλειάδης, Αθ. Δράγουλας, Ι. Σιδηρόπουλος, Χ. Παναγιωτόπουλος.

Εκ μεταφοράς Δρ. 533,20

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηται της «Διαπλάσεως» των Παιδιών, αν δεν δύνανται να στέλλουν την συνδρομήν των, άπ' ευθείας εις το Γραφείον μας, παρακαλούνται να καταβάλλουσιν αυτήν προς τον Όδηγόν καθηγητήν κ. Αναστάσιον Ν. Πάλλον, ευγενώς αναθεβήντα την ανευπιστίαςαν του ήμετέρου περιοδικού και άπασαν την Ρωσσίαν. Παρά τω αυτό κ. Αντικρυσάτω πληρόνεται και κί καθυστερούμεναι συνδρομαί παλαιότερων ετών εκ αλασθήποτε πόλεως της Ρωσσίας, έγγραφονταί νέοι συνδρομηται, και γίνονται δεκταί παραγγελιαί περί άποστολής τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑ να έννοήσετε πόσον ένθουσιώδεις και προθυμώς φίλους έχω, και πόσον δικαιοῦμαι να καυχώμαι δια την αγάπην των, άρκει να σας είπω, ότι ήρχισαν ήδη νανανεώνουν τας συνδρομας των δια το έτος 1901, πριν να τελιωσῃ ακόμη το έτος, πριν να δημοσιευθῇ καμμία Προκήρυξις, πριν να κυκλοφορήσῃ καν το προηγούμενον φυλλάδιον, όπου καί έγγραφα σχετικόν. Εύχαριστώ άπο καρδίας τους φίλους μου αυτούς, οι οποίοι σπεύδουσιν πόσον ένωρίς με μου ανανεώσουν ότι θα είνε φίλοι μου και εις το μέλλον, έλπίζω δε ότι και όλοι οι έλλοι θα τους μιμηθών, είτε από τώρα, είτε μόλις δημοσιευθῇ τσας εις το προσεχές, — ή σχετικῇ προκήρυξι.

Ποίος να είνε αυτός ο νεαρός γίγας, ο υπερύφελος έφηβος, ο οποίος φαίνεται ταπεινός, που ήβλεθε έρθασεν εις τας Άθήνας, και έκλινησεν την έκπληξιν και τον θαυμασμόν του κόσμου, και έδινε γύρω του συναισθηματός του πληθούς, και άλλος τον κυτάζουσιν με λαρνέον, και άλλος τον κιαλάρουν με τηλεσκόπια; Είνε ένας φίλος μου και φίλος σας... είνε το αγαπητόν μου Κεγρι, το οποίο ήθελε κατ' αυτός εις τας Άθήνας, δια να καταταχθῇ εις το Πολυτεχνείον και να σπουδάζῃ ζωγραφικόν. Πόσην έχει κλίσην, πόσον θα προοδεύσῃ εις την άρειαν τέχνην, έγω το ήξεύρω καλά από τας πολλὰς και ευφρευστάς γελοιογραφίας, τας οποίας μου έσταλλε καθ' έδδομάδα. Το βλέπετε και σεις από την σημερινήν του αυτογελοιογραφίαν, ή οποία συνώδους την τελευταίαν επιστολήν του. Μετ' άνυπομονήσας όσον και χαράς—μου έγγρατε, —

ανάμεινε την ήμεραν, καθ' ήν θα σας επισκεφθῶ. Σας προειδοποιώ όμως να φηλώσετε διόγον την θύραν του Γραφείου σας, διότι... το δέει το βλέπετε εις την γελοιογραφίαν μου. Καλώς ήθελε, αγαπητόν Κεγρι. Ίταίστερας άνέμεινε την Ύψηλότητα σου και ο έπίσης υπερήφανος Άνανίας, ο οποίος σε λογαριάζει ως μέλλοντα συνεργάτην. Έβελίος θα γράψῃ και συ θα γελοιογραφήσῃ. Και φαντάσου πλέον γέλια οι φίλοι μας.

Η πρώτην έγερσιν είνε μακροβήτης. Πητόν της Έρημης, και πρέπει ναναπεμφθῇ ευχαριστήριον άσμα προς τον Άνυστήριον, ο οποίος σ' έκαίε ναποκτήσῃ αυτήν την συνθήειαν, δια να τον θαυμάζης. Πόλυ ποιητικῇ ή ζωῇ του κλοκαριού, άπ' αὐ μάλιστα ήτο και τεμπέλικη κοίμια ήμω να με στερήσῃς τὰ όρτια σου γευματάκια. Έίχα άρετόν καιρόν να σου γράψω, — μου γράφει ή Φιλοπατρις Τας από 24 Οκτωβρίου, — διότι, αν και ήθελε δεν ευκαιρούσα... Σήμερον δε σου γράφω, δια να σου στείλω άνω φράγκα, ήτοι την συνδρομήν μου δια το επόμενον έτος. Βλέπετε δε ένωρίς σ' ένθυμήσῃ κ' έφρόντισα νανανεώσω, παρέχουσα ούτω δείγμα της πολλῆς αγάπης, την όποιαν τρέφω προς σε, ως παλαιόν μου φίλον. Δεν σας τα είπα; Και τι άλλο άκούω; Η Φιλοπατρις Τας εέσπεσθε και μου έχη ήση εΐρη μίαν νέαν συνδρομήριαν, και δεν μένει πλέον παρά να μου στείλῃ την συνδρομήν της. Τὰ βλέπετε λοιπόν! Κ' έγω, Φύρην Μίγδην, ελυτήρηκα κατάκαρδα όταν ήμω τόν θάνατον της αγαπητής μας φίλης Μαρίας Θ. αγγυροπούλου, της γνοσθῆς εις τον κυκλον μας υπό το ψευδώνυμον Άρθος της Ευαισθησίας. Άλθθεια, τελευταίως είχε καιρόν καιρόν να μου γράψῃ, αλλά πάντοτε ένθουσιώδην τας έκτενεάς, τας τρυφεράς και ευφρευστάς επιστολάς της, όπως και των αδελφών της. Διότι ανέκαθεν είχα φίλους έκλεκτούς και διακρινόμενους εις την άτυχῇ όσον συμπαθῆ αυτήν οικογένειαν, την σκληρῶς δοκιμασθέντα υπό του θανάτου.

Τυφῶν, διάλεξε νέον ψευδώνυμον, διότι το Ποιητάκι που προτείνεις ανήκει εις άλλον φίλον μου. Ο Διοσκυμμένος Μάιος [ΕΕ] μου στέλλει τρεῖς δραχμάς δια το Ταμείον των Άπόρων και μου γράφει άριστοήτην επιστολήν περί αυτού. "Αν, λέγει, όλοι οι φίλοι μου απεφασίαν να οικονομησιν άπας τουλάχιστον τῶν μηνῶν τὰ χρηματά ενός μόνου γλυκίσματος και υπεβάλλουσιν εις την μικράν αυτήν θέσιν καιρόν τῶν πτωχῶν, κατ' έτος θα ήμπορούσε να στείλῃ έκαστος 2 εως 3 δραχμάς, και τότε τί άλλο ήθελε το Ταμείον; Ίδουμια όρατα πρότασις, την όποιαν συνιστῶ εις τους φίλους μου θερμοῦς.

Μαγική Εικόνα, [Ε] σου έστειλα δλην την σειράν της Β' Περιόδου και παντάσομαι την χαράν σου όταν θα λάθῃς όλαλλον βιβλιοθήκην, με τὸσα και τὸσα όρατα πράγματα. Δεν θα ξευρῃ τί να προτιθαδάζῃ... αλλά μη τα χάσῃ! Άρχισε από την αρχήν, από τον τόμον του 1894, και προώρσει. Η επιστολή σου μου ήρσε πολύ, και ούτε έχω καιμίαν άμφιβολίαν ότι με αγαπάς ελκρινῶς.

Σ' ευχαριστώ, Μόδοι της Αστρονομίας, που εύρες καιρόν εν μέσω τῶσων ασχολιῶν, δια να μου γράψῃς και να μου αναγγείλῃς ότι δεν παύεις ένεργουσα δια νέους συνδρομητάς. Έλπίζω ότι, με τῶσων ήλιων καί τῃ χάριτι, με δλην την αδιαφορίαν της εν τῇ πόλει σας ελληνικής νεολαίας — δια το όποιον πολύ πολύ λυκούμαι.

Ο Έλληνοπαίς. — Έ; πως σας φαίνεται το σημερινόν Δελτίον; Προοδεύει και ο Έρανός ή όχι; Γίνεται ή δεν γίνεται; Αὐθάνας ή δεν αὐθάνας; Έγω νομίζω, ότι ή δημοσίευσιν νέου Δελτίου, εις τῶσων άλλων καιρόν, και άνωτέρου από όλα τὰ προηγούμενα — έκτός του πρώτου, το όποιον ήτο αποτέλεσμα πολλῶν μηνῶν έγερ-

γείας, — είνε συμπωμα τόσον εύσπιν, ώστε καιμια άμφιβολία δεν επιτρέπεται πλέον. Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τῶν νέων μου φίλων: Διαθροσθέντων Έλπίδα Α. Δ. Ζ. αυτό εέλελετά, και Δροσούλας της Όσσης (Ρ. Ρ. αυτό ήτο το ωραιότερον.)

Λαπαρισί, πληροφορία: ή Φιλομουσος Νεάνης ζητεί άλληλογραφίαν με την Δεαν, — ή Σοφία Καρβόλαροπούλου έρωτά την άικατερίνην Παράσσηλ διατί δεν της γράφει πλέον; — ή Παριόνη Βαρκάρης άσπάζεται το Κρώμα της Έλπίδος και τον Δημ. Βαλαμην, άνασπάζεται δε τον Μπουμπουτιστήν — ή Ιτακή Μαργαρίτα παρακαλεί τον Νομιστάδην Έλληνα να μη θυμώσῃ δια την λέξιν «κυρία», επειδή ή μεγαλύτερη είνε πάντοτε πιά θεάσοι! — ή Ρωσική Καραμέλα ζητεί τάρχηά του Τραπεζιάνου Λέοντος — ή Καρδιά του Πέτρου ευχαριστεί την Ουρανίαν Άναστασοπούλου δια την προφερομένην άγάπην της και άναμνει να της γράψῃ πρόση — ο Δ. Ε. Δίπλας άσπάζεται τον Δημητρίον Ζορμπάν — ή Σημασία της Έλευθερίας άσπάζεται την Κόρην του Βουρῶν, ή δε Άργυρά Σουρίστρα την Ροδοφατισμένην Άσπιν — ή Μαγική Εικόνα πληροφοροῦ την Ηετογείαν Άκκη ότι τάρχηά της είνε Δ. Κ. Ζητεί δε και τα ίδια της, καθώς και του Μικρού Γεωμοσιολαΐδου.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΟΜΗ

Εκονογραφημένα Δελτία. (Άνωτη δημοσίευσιν τῆς 8.) Παρακαλώ τους ευαρεστομένους να μοι στέλλουσιν εικονογραφημένα ταχυδρομικά Δελτίαρια οιασδήποτε πόλεως, τα οποία θάναποδίδω διὰ δελταρίων της πόλεως Graz. Διευθυνσις: Μr Nico Zaehnerle, Brakmanngass 11, II Stock links, a Graz (Austria).

Μικρά ποιστικά επθυμούν νευταλλάξουν: ο Φιλάγγλος Έλληνας τον Νέον Ναυτην, Έλληνικήν Φουστανέλλαν και Σφιγγα των Παγών — ή Έλληνική των Κανακίων με την Καλλιφωρον Άρακαλιάδα και Ημέραν της Έλευθερίας — Βίαν ο Συμφορτός με την Ζωηράν Ούδα, Φαρμάκον και Έουθάρν Καμελίαν — το Άγρό Μενεξεδάκι με τον Β. Θυϊκόν Τυμόν και Κεραμίδογασον — το Νευροσασασον με την Θεραπειά των Μουσών και Θεαγέντην — ή Κολομβίνα με την Λιουροπούλαν (της οποίας ζητεί τάρχηά) — το Κδμα της Σαλαμίνας με την Καρίαν Μουσικήν Θεραπειά των Μουσών και Εαρθην Νησιωτοπούλαν — ο Άρχηγός των Μολυβένων Στρατιωτών με την Αντιγόνην, Μαγικήν Εικόνα και Παράτην Άδραν — ή Ποητόν Άλεπού με την Βασικήν Καραμέλαν — Ζήνεις ο Δαρδανεύς με την Βλαχοπούλαν — ή Ροδοφατισμένη Άσπιν με τον Χαϊδόν Δικέολον Νεαρόν Ζωγράφον και Λατρίδα των Άρθων — ο Μικρός Σαμασοπούλας με την Ένδοξον Φαριάνη και Καλώς Αστρονομίας — ή Σπαρτιάτις Χειλιώτις με τον Πηρόν της Έρημου — ο Άθυσσάνος Ηαλεμιστής με Βίαν τον Σμυρναίον — ο Παρθένος με την Ποητόν Άλεπού — ή Έσπερινή Γαλήνη με την Ποιμενίδα του Πηλίου (της οποίας επθυμει να μάθῃ το όνομα) — ο Όριων με την Βοσκοπούλαν της Δέρρας, Έρσοθάν Καμελίαν και Ζηρζάνιον του Άρακαίου — ή Κοπήλατις Κόβαν με το Κεγρι, Άγγελον της Αγάπης και Άρθος των Λειμώνων — ή Άδρα της Κερκυρας με την Ερωφείαν της Εύμαρμένης, Τριανταφυλλέτιον Κάμπον και Μενεξεδάκιαν — ο Φασουλλάκης με την Έλληνικήν Ναυαρχίδα (της οποίας ζητεί τάρχηά) — ή Λι-

